

naar der fra Regeringens Side var foreslaaet en Bestemmelse om, at Børn og unge Mennesker under 18 Aar og Kvinder ikke maatte anvendes til Arbejde paa Folkekirkens Søn- og Helligdage, saa er det i øvrigt en Bestemmelse, der er analog med Bestemmelsen i Loven af 1873. Ved Sagens første Behandling blev der gjort en Del Indvendinger derimod, idet det blev fremhævet, at en saadan Bestemmelse vilde komme til at skade Mejerierne, hvor der beskæftiges Kvinder. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa, at den Undtagelsesbestemmelse, som findes i Lovforslagets andet Stykke om, at unge mandlige Arbejdere, der have Ret til Natarbejde, ogsaa kunne arbejde om Søndagen, udvides, saa den ogsaa gælder for Kvinder, der arbejde i Virksomheder, der maa have uafbrudt Drift, for at imødegaa den Indvending, der er rejst imod, at man vilde forhindre Kvinder i at arbejde, fordi det var Søndag, i saadanne Virksomheder, som arbejde med uafbrudt Drift. Men saa har jeg ganske vist tilladt mig at foreslaa en ny Bestemmelse, som gaar ud paa, at „Arbejdere, som beskæftiges i Virksomheder, der kræve uafbrudt Drift, skulle have en ugentlig Fritid af mindst 24 sammenhængende Timer“. Naar man ved Lov fastslaar, at der i visse Virksomheder kan og maa arbejdes uafbrudt, saa kunde man let komme til det Resultat, at de paagældende overhovedet ikke fik nogen Fritid, og derfor har jeg ment, at det var ganske nødvendigt, at der blev truffet en Bestemmelse gaaende ud paa, at Arbejdere — det gælder altsaa baade voksne og unge Mennesker —, der vare saaledes beskæftigede, skulde have en sammenhængende Fritid af mindst 24 Timer. Skønt der jo ellers ikke er Tale om Beskyttelse for mandlige Arbejdere, og skønt jeg ikke har ment, at det kunde nytte i øvrigt at rejse noget Spørgsmaal derom under denne Sags Behandling, idet jeg var temmelig sikker paa, hvordan det vilde gaa med et saadant Forslag, har jeg dog ment, at her kunde der dog træffes en saadan Bestemmelse, saa meget mere som i alt Fald dette Ting har accepteret det, der ligger til Grund for dette Forslag ved at vedtage Loven om „Arbejde i Bagerier og Konditorier“, hvor det er bestemt, at der skulde gives saadanne Arbejdere en ugentlig Fritid. Ganske vist er det deri bestemt, at det hveranden Uge skal være en Søndag, medens det hveranden Uge kan være en Søgnedag, men det er jo heller ikke umuligt, at vi kunne praktisere denne

Bestemmelse saadan, at hveranden af disse Fridage blev en Søndag og hveranden en Hverdag. Men det har for saa vidt ikke været det afgørende for mig, at det absolut blev hveranden Søndag, der blev en Fridag. Skønt jeg indrømmer, at det er ønskeligt, at man har sin Fritid paa en Tid, hvor ogsaa de fleste andre Mennesker have fri, nytter det nu en Gang ikke at hævde dette som et Dogme, at der overhovedet ikke maa bestilles noget om Søndagen, for det vilde ganske sikkert for de fleste af os blive en ret kedelig Søndag, naar ingen maatte bestille noget. Naar ingen maatte køre med Togene, ingen maatte sejle med Dampskibene, ingen maatte lave Mad, kort sagt, naar der ikke maatte udføres noget som helst Arbejde om Søndagen og paa Helligdagene, saa vilde Fritiden jo ikke være overmaade meget værd. Over for den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg forstaar ikke, af hvilken Grund han talte om en Alliance mellem Socialdemokraterne og Indremission, og den ærede Ordfører kommer til at vente meget længe, inden han ser en saadan Alliance fuldbyrdet. Derimod synes jeg, der har været adskillige Tegn til, at det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, har mere Tendens til at slutte Alliance med Indremission, end Socialdemokraterne have lagt for Dagen. Det vilde derfor være rettest at se bort fra en Alliance mellem Socialdemokratiet og Indremission, som ligger ganske uden for Mulighedernes Grænse.

Jeg skal blot nævne Ændringsforslagene Nr. 37 og 38 til § 12, hvori jeg har foreslaaet, at Ordene i tredje Linie „ved kongelig Anordning“ ændres til „eller efter § 4“. Det hænger jo ganske simpelt sammen med, at jeg foreslaar et helt nyt Stykke føjet til § 4, og saa maa selvfølgelig de Arbejdsgivere, der beskæftige Børn under disse Kategorier, være forpligtede til paa samme Maade som de øvrige Arbejdsgivere, der beskæftige Børn, at følge Bestemmelserne med Hensyn til Sundhedstilstanden osv. Om de øvrige Forslag, ved hvilke jeg har sluttet mig dels til hele Udvalget dels til Udvalgets Flertal, finder jeg ingen Anledning til at udtale mig i Øjeblikket.

Til Slutning skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg har ment, at man burde gaa adskilligt videre end Lovforslaget, men jeg har paa den anden Side maattet erkende, at, set i Forhold til den nuværende Lovgivning paa dette Omraade, er Forslaget i sig selv en ganske betydelig Gevinst, og navnlig efter at det er lyk-